

© Ministry of Justice of the Czech Republic, www.justice.cz. [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.] Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, www.justice.cz. [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětovnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

**RADA EVROPY
EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA
DRUHÁ SEKCE**

VĚC BAČÁK proti ČESKÉ REPUBLICE
(stížnost č. 3331/02)

**ROZSUDEK
ŠTRASBURK**

7. března 2006

*Tento rozsudek nabude právní moci za podmínek stanovených v článku 44 odst. 2 Úmluvy.
Může být předmětem formálních úprav.
Pořízený překlad rozsudku do češtiny není překladem oficiálním.*

Ve věci Bačák proti České republice,

Evropský soud pro lidská práva (druhá sekce), zasedající v senátu ve složení

pánové J.-P. COSTA, *předseda*,

I. CABRAL BARRETO,

K. JUNGWIERT,

V. BUTKEVYCH,

M. UGREKHELIDZE,

paní A. MULARONI,

E. FURA-SANDSTRÖM, *soudci*,

a paní S. DOLLÉ, *tajemnice sekce*,

po poradě konané dne 14. února 2006,

vynesl tento rozsudek, který byl přijat uvedeného dne:

ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno stížností (č. 3331/02) směřující proti České republice, kterou dne 17. ledna 2002 podal Soudu pan Břetislav Bačák („stěžovatel“), občan České republiky, na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“).

2. Stěžovatele zastupuje pan M. Nespala, advokát zapsaný v seznamu advokátů České advokátní komory. Českou vládu („vláda“) zastupuje její zmocněnec pan V. A. Schorm.

3. Soud se dne 15. listopadu 2004 rozhodl oznámit stížnost vládě a na základě článku 29 odst. 3 Úmluvy projednat přijatelnost a odůvodněnost stížnosti současně.

SKUTKOVÝ STAV

OKOLNOSTI PŘÍPADU

4. Stěžovatel se narodil v roce 1951, bydliště má v Praze.

5. Na základě trestního oznámení ze dne 24. června 1996 sdělil policejní vyšetřovatel z Ústí nad Labem dne 29. srpna 1997 stěžovateli a F. K. obvinění z trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku v oblasti bankovníctví.

6. V době od 24. září 1997 do 16. března 1998 byli obvinění dvakrát vyslechnuti a policie rovněž vyslechla třináct svědků, přičemž výsledky dvou z nich se uskutečnily na Slovensku. Také byly provedeny další vyšetřovací úkony za účelem doplnění spisu.

7. Ve dnech 2. a 3. června 1998 byla obviněným dána možnost seznámit se s výsledky vyšetřování; vláda v této souvislosti podotýká, že ani jeden z nich tehdy nenamítal průtahy ve vyšetřování.

8. Vyšetřovatel dne 24. června 1998 postoupil spis krajskému státnímu zástupci spolu s návrhem na podání obžaloby. Státní zástupce dne 14. července 1998 vrátil věc k doplnění důkazů. Následně státní zástupce požádal dotčené společnosti o zaslání údajů, které jsou

předmětem bankovního tajemství. Tyto informace mu byly poskytnuty v říjnu a prosinci 1998.

9. Vyšetřovatel obdržel v lednu 1999 stanovisko vrchního státního zastupitelství k právní kvalifikaci sporných skutků a v březnu 1999 pak přistoupil k novým výsledkům. Ve dnech 16. a 19. dubna 1999 se obvinění seznámili se spisem, přičemž nevznesli žádné námitky vůči průběhu vyšetřování. Dne 27. dubna 1999 byl spis znovu předán krajskému státnímu zástupci.

10. Dne 18. srpna 1999 bylo stěžovateli a F. K. oznámeno, že skutky, které jsou jim vytýkány, budou od této chvíle posuzovány také jako trestný čin porušování závazných pravidel hospodářského styku.

Dne 26. října 1999 byli obžalováni ze spáchání obou výše uvedených trestných činů.

11. Dne 9. února 2001 bylo hlavní líčení vzhledem k nepřítomnosti stěžovatele a jeho obhájce odročeno na 17. dubna 2001. Stěžovatelův obhájce žádal odročení, aby se mohl seznámit s danou trestní věcí, která byla dle jeho názoru „mimořádně složitá“. Dne 6. dubna 2001 obhajoba navrhla vrácení věci státnímu zástupci, přičemž tvrdila, že ani obžalovaní, ani svědci vyslechnutí v průběhu vyšetřování nebyli zproštěni povinnosti mlčenlivosti o bankovních záležitostech.

12. Hlavní líčení konané dne 17. dubna 2001 bylo odročeno na neurčito z důvodu omluvené nepřítomnosti obou obžalovaných. V květnu 2001 Okresní soud v Ústí nad Labem obdržel lékařskou zprávu dokládající, že F. K., který byl od dubna hospitalizován, nebude po dobu následujících tří měsíců schopen účastnit se hlavního líčení. Dne 23. srpna 2001 se soud dotázal na zdravotní stav F. K. a dne 4. září 2001 byl informován, že v následujících šesti měsících nebude F. K. schopen předstoupit před soud.

13. Projednáváním případu byl následně pověřen nový soudce, který požádal předsedu soudu o prodloužení lhůty k nařízení hlavního líčení; tato lhůta byla prodloužena do 30. července 2002.

14. Dne 4. října 2002 vyzval soud znalce z oboru neurologie, aby posoudil schopnost F. K. účastnit se řízení. Po obdržení vyjádření obhájce F. K. byl spis dne 29. ledna 2003 odeslán znalci. Jelikož se znalci podařilo kontaktovat a vyšetřit F. K. až v červnu 2003, byl znalecký posudek dodán soudu dne 9. října 2003. Znalec v něm doporučil vypracování znaleckého posudku z oboru psychiatrie.

15. Znalec z oboru psychiatrie jmenovaný dne 12. ledna 2004 navrhl přiřazení znalce z oboru psychologie; ten byl ustanoven dne 12. února 2004. Dle jejich společného posudku předloženého soudu dne 25. března 2004 byl F. K. schopen účastnit se hlavního líčení za podmínky, že toto bude přizpůsobeno jeho zdravotnímu stavu.

16. V době od 6. května 2004 do 9. června 2005 proběhlo šest hlavních líčení, během nichž soud vyslechl oba obžalované a svědky a posoudil listinné důkazy.

17. Dne 15. července 2004 podal stěžovatel ústavní stížnost, ve které se domáhal zrušení sdělení obvinění a zastavení řízení s poukazem na to, že obvinění nebylo řádně odůvodněno; rovněž namítal nepřiměřenou délku řízení, která dle jeho názoru svědčila o nedostatku důkazů k jeho tíži.

18. Rozhodnutím ze dne 10. srpna 2004 Ústavní soud prohlásil stížnost za nepřipustnou z důvodu opožděnosti s odůvodněním, že obvinění bylo sděleno v roce 1997. Zároveň upřesnil, že dokud ve věci probíhá řízení, má stěžovatel možnost vznášet námitky před soudem v rámci své obhajoby.

19. Trestní řízení proti stěžovateli nyní probíhá před soudem prvního stupně.

PŘÁVNÍ POSOUZENÍ

I. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ODS. 1 ÚMLUVY Z HLEDISKA DÉLKY ŘÍZENÍ

20. Stěžovatel tvrdí, že délka řízení byla v rozporu se zásadou „přiměřené lhůty“ ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy, který zní:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla (...) v přiměřené lhůtě projednána (...) soudem (...), který rozhodne (...) o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu.“

21. Vláda s tímto tvrzením nesouhlasí.

22. Co se týče relevantního období z hlediska článku 6 odst. 1 Úmluvy, Soud připomíná, že v oblasti trestního práva počíná „přiměřená lhůta“ běžet v okamžiku, kdy je osoba „obviněna“; může se jednat o datum, jež předchází předložení věci soudu (*Deweert proti Belgii*, rozsudek ze dne 27. února 1980, série A, č. 35, § 42), zejména pak o datum zatčení, obvinění nebo zahájení předběžného vyšetřování (*Wemhoff proti Německu*, rozsudek ze dne 27. června 1968, série A č. 7, § 19; *Ringeisen proti Rakousku*, rozsudek ze dne 16. července 1971, série A č. 13, § 100). „Obvinění“ ve smyslu článku 6 odst. 1 lze definovat jako „oficiální doručení sdělení příslušného orgánu o spáchání trestného činu“; v určitých případech může mít formu jiných opatření, která obsahují takové sdělení a mají „podstatný dopad na situaci“ podezřelého (*Sari proti Turecku a Dánsku*, č. 21889/93, § 66, 8. listopad 2001, nepublikováno; *Lavents proti Lotyšsku*, č. 58442/00, § 85, 28. listopad 2002).

23. V daném případě stěžovatel ve svém stanovisku tvrdí, že za začátek relevantního období je třeba považovat datum 24. června 1996, kdy na něj bylo podáno trestní oznámení, což mělo na jeho život podstatný dopad. Soud však poznamenává, že spis neobsahuje žádnou informaci ohledně případných úkonů provedených orgány mezi uvedeným datem a sdělením obvinění stěžovateli dne 29. srpna 1997. Na rozdíl od stěžovatelů ve věcech výše uvedených nebyl pan Bačák ani zatčen, ani vzat do vazby a Soudu není známo, zda a případně kdy byl poprvé vyslýchán jako podezřelý. Nelze tedy s jistotou hovořit o existenci „podstatného dopadu“ před datem stěžovatelova obvinění.

Dle mínění Soudu tedy v daném případě relevantní období začalo dne 29. srpna 1997, kdy bylo stěžovateli sděleno obvinění (viz, *mutatis mutandis*, *Pedersen a Baadsgaard proti Dánsku* [velký senát], č. 49017/99, § 44, ESLP 2004-...), a nikoli dne 24. června 1996, kdy bylo podáno trestní oznámení, jak to tvrdí stěžovatel. Předmětné řízení dosud neskončilo a probíhá již přibližně osm let a pět měsíců pro jeden stupeň soudní soustavy.

A. K přijatelnosti

24. Soud shledal, že tato část stížnosti není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy. Soud dále nezjistil žádný jiný důvod, pro který by měla být prohlášena za nepřijatelnou.

B. K odůvodněnosti

25. Vláda má za to, že se v daném případě jedná o velmi složitou věc, neboť trestné činy, ze kterých byl stěžovatel obžalován, vyžadují důkladné prošetření a analýzu za účelem odhalení vztahů mezi značným počtem osob. Rovněž bylo nezbytné vyslechnout mnoho svědků a shromáždit, vyhodnotit a porovnat celou řadu listinných důkazů; k určitým dokumentům, na něž se vztahovalo bankovní tajemství, měl vyšetřovatel přístup pouze po předchozím souhlasu. K tomu je třeba přičíst mezinárodní prvek, tedy skutečnost, že sporná smlouva byla uzavřena na Slovensku a mnohé z osob, které jsou do věci zapojeny, jsou slovenští občané. Vláda konečně poznamenává, že sám obhájce stěžovatele uznal složitost věci v dopise zaslaném soudu (viz § 11 výše).

Vláda dále uvádí, že délku řízení lze vysvětlit zejména překážkami na straně obou obžalovaných. Stěžovatel se především nedostavil na první dvě hlavní líčení konaná ve dnech 9. února a 17. dubna 2001. Další významná skutečnost mající vliv na prodloužení řízení je zdravotní stav F. K., který byl obviněn spolu se stěžovatelem a který trpí onemocněním nervového systému. Ani za této situace nezůstal soud nečinný a podnikl řadu kroků, aby zjistil, zdali je F. K. schopen se k soudu dostavit. Do řízení byli rovněž přibráni tři znalci, avšak první znalecký posudek byl vypracován se zpožděním kvůli potížím s kontaktováním F. K. (viz § 14 výše).

Dle mínění vlády orgány ve věci postupovaly s maximální možnou péčí a v jejich postupu nelze shledat žádná závažná období nečinnosti. Zejména přípravné řízení bylo prováděno urychleně a stěžovatel nikdy nevznesl námitky ohledně práce vyšetřovatele; hlavní líčení pak byla téměř vždy odročována na konkrétní termín. Časovou prodlevu mezi podáním obžaloby na stěžovatele a konáním prvního hlavního líčení, stejně tak jako období na přelomu let 2001 a 2002, kdy byl projednáváním věci pověřen nový soudce, nelze s ohledem na složitost případu, který vyžadoval provedení značného množství úkonů a náročnou analýzu, považovat za období nečinnosti. Práce soudu v Ústí nad Labem byla také zbržděna v důsledku povodní v srpnu roku 2002.

26. Stěžovatel tvrdí, že četná období nečinnosti v řízení byla zapříčiněna postupem vnitrostátních orgánů, s nimiž vždy spolupracoval. Poukazuje na skutečnost, že většina důkazů byla opatřena v rozporu s trestním řádem, neboť vyslychané osoby nebyly zproštěny povinnosti mlčenlivosti o bankovních záležitostech, což si v budoucnu vyžádá provedení nových výsledků. Zároveň uvádí, že dosud nebyl vypracován žádný znalecký posudek o údajné škodě způsobené trestnou činností a že soud nepřihlédl k jeho návrhu na vrácení věci státnímu zástupci, což znesnadnilo shromažďování důkazů.

Stěžovatel dále namítá, že za situace, kdy zdravotní stav nedovoloval jeho spoluobviněnému účastnit se řízení, soud nenařídil vyloučení jednotlivých věcí k samostatným řízením, jak to umožňuje trestní řád. Upozorňuje také na to, že úřady nevzaly do úvahy skutečnost, že na Slovensku, kde ke spáchání trestného činu došlo, bylo trestní oznámení odloženo. Stěžovatel tvrdí, že sdělení obvinění v jeho případě nevyhovovalo zákonným požadavkům.

Stěžovatel konečně poukazuje na negativní dopad trestního řízení na jeho společenský, profesní a rodinný život.

27. Soud připomíná, že přiměřenost délky řízení se posuzuje podle okolností daného případu a s ohledem na kritéria vyvozená z jeho vlastní judikatury, jimiž jsou zejména složitost věci, chování stěžovatele a příslušných orgánů jakož i význam řízení pro stěžovatele

(viz z mnoha jiných *Pélissier a Sassi proti Francii* [velký senát], č. 25444/94, § 67, ESLP 1999-II; *Hradecký proti České republice*, č. 76802/01, § 44, 5. říjen 2004).

28. Soud uznává, že podstatným rysem věci je její složitost. Podezření, kterým stěžovatel čelí, spadají do oblasti finanční kriminality páchané často za pomoci složitých operací s cílem uniknout kontrole vyšetřovacích orgánů. Soud se proto domnívá, že rozsáhlost vyšetřování a spisu nemohou být v projednávaném případě zpochybňovány, přičemž tento faktor *a priori* představuje příznivou okolnost pro ospravedlnění zvýšené délky řízení (*C. P. a ostatní proti Francii*, č. 36009/97, § 30, 1. srpen 2000; *Lavents proti Lotyšsku*, č. 58442/00, § 99, 28. listopad 2002).

29. Soud nespatřuje v chování stěžovatele nic, co by mohlo prokazovat, že by on sám nebo jeho právní zástupci svým chováním oddalovali nebo mařili hladký průběh řízení. Značné průtahy jsou naopak způsobeny zdravotním stavem jeho spoluobviněného. Jelikož se jedná o zásah vyšší moci, nelze tyto průtahy vytýkat ani stěžovateli, ani vnitrostátním orgánům.

30. K postupu orgánů jednajících ve věci Soud uvádí, že vyšetřování trvalo od 29. srpna 1997, kdy bylo stěžovateli sděleno obvinění, do 27. dubna 1999, kdy byl spis předán státnímu zástupci. S ohledem na složitost věci Soud konstatuje, že délku tohoto stadia řízení nelze považovat za nepřiměřenou (viz, *mutatis mutandis*, *C. P. a ostatní proti Francii*, § 32, citováno výše).

Nicméně pokud jde o soudní etapu řízení následující po vyšetřování, Soud podotýká, že trvá již šest let a devět měsíců pro jeden stupeň soudní soustavy. Hned na počátku uběhla nepřiměřeně dlouhá doba v délce jednoho roku a více než tři měsíců mezi podáním obžaloby na stěžovatele a prvním hlavním líčením, které bylo ve věci nařízeno. V tomto ohledu nelze souhlasit s argumentem vlády, že soudci potřebovali tak dlouhou dobu, aby se seznámili se spisem. Soud sice uznává, že nový soudce pověřený projednáváním případu na konci roku 2001 musel spis prostudovat, považuje však prodloužení lhůty k nařízení hlavního líčení do 30. července 2002 za nepřiměřené, a to tím spíše, že dle lékařské zprávy ze dne 4. září 2001 neměla nezpůsobilost F. K. k účasti na řízení trvat déle než šest měsíců, tedy do března 2002. Konečně bez ohledu na potíže s kontaktováním F. K. v době od února do června 2003 je třeba konstatovat, že vypracování znaleckého posudku od ustanovení znalce dne 4. října 2002 až do předložení posudku dne 9. října 2003 trvalo dlouho. Soudu pak trvalo další tři měsíce, než na doporučení obsažené ve zmiňovaném posudku jmenoval znalce z oboru psychiatrie.

31. Soud se po zvážení všech výše uvedených skutečností i s přihlédnutím ke složitosti věci a k nevyhnutelným průtahům způsobeným onemocněním spoluobviněného stěžovatele domnívá, že soud v projednávaném případě nepostupoval s náležitou péčí a že délku trestního řízení, která ke dni vynesení tohoto rozsudku činí osm let a více než pět měsíců, nelze považovat za „přiměřenou“.

Z hlediska délky řízení tedy došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy.

II. K OSTATNÍM TVRZENÝM PORUŠENÍM ÚMLUVY

1. K námitce týkající se nespravedlivosti řízení

32. Stěžovatel rovněž namítá nespravedlivost řízení, které je vůči němu vedeno, když tvrdí, že ani on sám, ani ostatní osoby vyslechnuté v průběhu řízení nebyly zproštěny povinnosti mlčenlivosti o bankovních záležitostech. Takto získané důkazy jsou proto neúčinné a v rozporu s trestním řádem.

33. Soud konstatuje, že námitka stěžovatele je předčasná, protože řízení nadále probíhá před soudem prvního stupně. Nebyly tedy vyčerpány vnitrostátní právní prostředky nápravy, jak to požaduje článek 35 odst. 1 Úmluvy.

Z toho vyplývá, že tuto část stížnosti je třeba v souladu s článkem 35 odst. 4 Úmluvy odmítnout.

2. K námitce týkající se zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života

34. Stěžovatel na poli článku 8 Úmluvy namítá, že je z důvodu délky trestního řízení omezován v soukromém a rodinném životě a nemůže nalézt zaměstnání odpovídající jeho odborné kvalifikaci (což dokládá četnými odmítavými dopisy k žádostem, v nichž se ucházel o různá pracovní místa).

35. Soud poznamenává, že každé trestní stíhání s sebou přináší určité omezení soukromého a rodinného života. Tento aspekt případu je tedy třeba zohlednit při posuzování námitky týkající se porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy a případně při stanovení náhrady za morální újmu způsobenou stěžovateli.

36. Vzhledem k tomu, že se na poli článku 8 Úmluvy nejedná o odlišnou otázku, a s ohledem na svůj výše uvedený závěr se Soud nedomnívá, že je nutné případ ve světle tohoto článku posuzovat (viz, *mutatis mutandis*, *Volf proti České republice*, č. 70847/01, § 40, 6. září 2005).

3. K námitce týkající se přístupu k Ústavnímu soudu

37. Stěžovatel ve svém dopise ze dne 13. ledna 2005 napadá rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 10. srpna 2004. Tvrdí, že tento soud měl věcně přezkoumat námitky týkající se nezákonnosti jeho obvinění. Dle jeho názoru jím podaná ústavní stížnost směřovala nejenom proti tomuto úkonu, ale celkově proti trestnímu řízení, jež bylo tímto obviněním zahájeno. Stěžovatel konečně namítá, že zásah do jeho práv, k němuž došlo v probíhajícím řízení, je nezvratný, a nelze jej tedy napravit v rámci jeho obhajoby před soudem.

38. Soud si všímá, že v daném případě stěžovatel svoje námitky proti sdělení obvinění ze dne 29. srpna 1997 zahrnul teprve do ústavní stížnosti ze dne 15. července 2004, tedy téměř o sedm let později. Ze spisu totiž nevyplývá, že by tuto námitku vznesl v rámci vyšetřování nebo že by se byl obrátil na Ústavní soud v zákonné lhůtě šedesáti dnů po doručení sdělení obvinění. Za těchto okolností se Soud domnívá, že stěžovatel nedal vnitrostátním orgánům příležitost, aby případně zabránily zásahu, na který nyní před Soudem poukazuje. Jak to konstatoval Ústavní soud ve svém rozhodnutí, jedinou možností stěžovatele, jak nyní napadnout zákonnost trestního stíhání, je uplatnit své námitky v rámci soudního řízení. Soud se ostatně zásahem do práv stěžovatele z důvodu délky tohoto řízení zabýval na poli článku 6 odst. 1 Úmluvy.

Soud konečně připomíná, že právo na přístup k soudu účastníkům nezaručuje příznivý výsledek řízení o podaných opravných prostředcích.

39. Za těchto okolností nemůže být napadené rozhodnutí Ústavního soudu považováno za svévolné a nelze konstatovat, že stěžovatel byl zbaven práva na přístup k tomuto soudu.

Z toho plyne, že tuto námitku je třeba odmítnout pro zjevnou neopodstatněnost v souladu s článkem 35 odst. 3 a 4 Úmluvy.

III. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

40. Článek 41 Úmluvy stanoví:

„Jestliže Soud prohlásí, že byla porušena Úmluva nebo její protokoly, a jestliže vnitrostátní právo zúčastněné Vysoké smluvní strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků tohoto porušení, Soud přizná v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

A. Újma

41. Stěžovatel požaduje náhradu hmotné škody ve výši 9 762 024 Kč, tedy přibližně 336 615 €, která má odpovídat ušlému zisku od září 1999; při jejím výpočtu vzal stěžovatel za základ hrubou mzdu v české bance.

Dále požaduje náhradu morální újmy ve výši 1 000 000 Kč (34 482 €) z důvodu psychické, profesní a společenské újmy způsobené délkou řízení a také z důvodu dopadů tohoto řízení na svůj rodinný život.

42. Vláda poukazuje na neexistenci příčinné souvislosti mezi tvrzeným porušením Úmluvy a tvrzenou hmotnou škodou a rovněž nesouhlasí se způsobem jejího výpočtu. Poznámává, že ve většině případů nebyl stěžovatel přijat do zaměstnání z jiných důvodů než pro jeho trestní stíhání, a že od prosince 2003 do září 2004 pracoval.

Vláda ponechává posouzení případné náhrady morální újmy na úvaze Soudu.

43. Soud nespatřuje příčinnou souvislost mezi zjištěným porušením a tvrzenou hmotnou škodou a tento návrh zamítá. Naopak připouští, že délka předmětného řízení způsobila stěžovateli jistou morální újmu, která nemůže být dostatečně zhojena konstatováním porušení Úmluvy.

Soud se proto s ohledem na okolnosti případu, zejména pak na jeho složitost, domnívá, že je třeba stěžovateli na spravedlivém základě podle článku 41 Úmluvy přiznat z titulu morální újmy částku ve výši 6 500 €.

B. Náklady řízení

44. Stěžovatel rovněž požaduje 55 000 Kč (1 897 €) z titulu náhrady nákladů řízení před vnitrostátními soudy a částku 45 000 Kč (1 552 €) jako náhradu nákladů řízení vynaložených před Soudem.

45. Vláda se domnívá, že pouze náklady související s řízením před Soudem lze považovat za náklady vynaložené ve snaze zabránit porušení Úmluvy nebo takové porušení napravit. Částku požadovanou stěžovatelem však považuje za přemrštěnou a navrhuje, aby mu z tohoto titulu byla přiznána částka nepřekračující 500 €.

46. Soud připomíná, že náklady řízení lze přiznat pouze za předpokladu, že se vztahují ke konstatovanému porušení {*Beyeler proti Itálii* (spravedlivé zadostiučinění) [velký senát], č. 33202/96, § 27, 28. květen 2002}, tedy v daném případě k porušení článku 6 Úmluvy z hlediska délky řízení. Zamítá proto návrh na přiznání náhrady nákladů vnitrostátního řízení.

Pokud jde o náklady vynaložené v řízení před Soudem, považuje Soud za přiměřené přiznat stěžovateli z tohoto titulu částku 1 200 €, a to s ohledem na skutečnost, že část stížnosti byla prohlášena za nepřijatelnou.

C. Úroky z prodlení

47. Soud považuje za vhodné, aby byly úroky z prodlení založeny na úrokové sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky, zvýšené o tři procentní body.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. *prohlašuje* stížnost za přijatelnou v námitce nepřiměřené délky řízení a ve zbytku za nepřijatelnou;
2. *rozhoduje*, že došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy;
3. *rozhoduje*,
 - a) že žalovaný stát má stěžovateli uhradit ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy rozsudek nabude právní moci podle článku 44 odst. 2 Úmluvy, částku 6 500 € (šest tisíc pět set euro) z titulu náhrady morální újmy a částku 1 200 € (jeden tisíc dvě stě euro) z titulu náhrady nákladů řízení, které se převedou na národní měnu žalovaného státu podle kursu platného ke dni úhrady, a dále případnou částku daně;
 - b) že od uplynutí výše uvedené lhůty až do okamžiku zaplacení budou stanovené částky navyšovány o prostý úrok se sazbou rovnající se sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky platné v tomto období, zvýšené o tři procentní body;
4. *zamítá* v ostatním návrh na přiznání spravedlivého zadostiučinění.

Vyhotoveno ve francouzském jazyce a sděleno písemně dne 7. března 2006 v souladu s článkem 77 odst. 2 a 3 Jednacího řádu Soudu.

S. DOLLÉ
tajemnice

J.-P. COSTA
předseda